

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część XCI. — Wydana i rozesłana dnia 31. grudnia 1895.

Treść: (№ 197—198.) 197. Ustawa o prawie autorskiem na dziełach literatury, sztuki i fotografii. — 198. Rozporządzenie, łączące się wykonania ustawy z dnia 26. grudnia 1895, o prawie autorskiem na dziełach literatury, sztuki i fotografii.

197.

Ustawa z dnia 26. grudnia 1895,

o prawie autorskiem na dziełach literatury, sztuki i fotografii.

Za zgodą obu Izb Rady państwa postanawiam co następuje:

Rozdział I.

Postanowienia ogólne.

§. 1.

Pod opieką ustawy niniejszej zostają dzieła literatury, sztuki i fotografii, które pojawiły się w krajach tutejszych; nadto i takie, których twórcy są obywatelami austriackimi, bez względu, czy dzieło pojawiło się w krajach tutejszych lub za granicą, albo czy wcale się nie pojawiło.

§. 2.

Do dzieł cudzoziemców, jeżeli pojawiły się w państwie niemieckim i do dzieł obywateli niemieckich, które się nie pojawiły, stosuje się ustawa niniejsza, o ile wzajemność jest zaręczona — w tym sposobie, że ochrona takowych nie trwa dłużej, jak w samemże państwie niemieckim.

Dla innych dzieł ochrona istnieje stosownie do brzmienia traktatów międzynarodowych.

§. 3.

Prawo autorskie rozciąga się tak na całe dzieło, jak i na części onegoż.

§. 4.

Za dzieła literatury lub sztuki w myśl ustawy niniejszej uważa się:

1. książki, broszury, czasopisma, zbiory listów i wszelkie inne pisma z zakresu literatury;
2. dzieła dramatyczne, dramatyczno-muzyczne i choreograficzne (dzieła sceniczne);
3. rysunki do celów literackich służące, ryciny, plany, mapy, utwory plastyczne i szkice tego rodzaju, jeżeli stosownie do swego przeznaczenia nie mają być uważane za dzieła sztuki;
4. wykłady, mające na celu zbudowanie, oświecenie lub rozrywkę;
5. dzieła sztuki muzycznej z tekstem lub bez tekstu;

6. dzieła sztuk obrazujących, jakoto: malowidła, rysunki, plany i projekty do robót architektonicznych, tudzież sztychy, drzeworyty i wszelkie inne płody sztuki graficznej, dzieła rzeźbiarstwa, dzieła sztuki rytowniczej i medalijerskiej, tudzież inne plastyczne dzieła sztuki. Atoli wyjątkują się dzieła sztuki budowniczej.

Za dzieła fotografii w duchu ustawy niniejszej uważa się wszelkie wyroby, do których sporządzenia używano działania fotograficznego jako potrzebnego środka pomocniczego.

§. 5.

Ustawy, rozporządzenia i akta publiczne, jako też mowy i wykłady miewane na rozprawach lub na zgromadzeniach, których przedmiotem były sprawy publiczne, są wyłączone od ochrony prawa autorskiego.

Również wyłączone są ogłoszenia przemysłowe, objaśnienia i przepisy użycia dołączane do wy-

robów przemysłowych dla informacyi nabywców, jakoteż wyroby drukarskie przeznaczone jedynie do zaspakajania potrzeb życia domowego.

Także odwzorowań dzieł sztuk obrazujących, umieszczonych prawnie na wyrobach przemysłowych, nie ochrania ustawa niniejsza przeciw dalszemu umieszczaniu takich odwzorowań na wyrobach tego rodzaju.

§. 6.

Dzień, w którym dzieło zostało prawnie wydane, to jest, zaczęło być z wolą uprawnionego rozpowszechniane, uważa się za dzień pojawienia się tego dzieła.

Dniem pojawienia się dzieła muzycznego i scenicznego jest ten dzień, w którym takowe prawnie po raz pierwszy wystawione zostało publicznie; dniem pojawienia się dzieła sztuk obrazujących lub fotografii już ten dzień, w którym samo dzieło, jego odwzorowanie lub powielenie zostało prawnie po raz pierwszy publicznie ukazane.

Według postanowień powyższych ocenia się także miejsce pojawienia się. Dzieła, pojawiające się jednocześnie na obszarze, na którym ustawa niniejsza obowiązuje, i poza obrębem onegoż, uważać należy za pojawiające się na tym obszarze.

§. 7.

Co do dzieł utworzonych wspólnie przez więcej współautorów, prawo autorskie służy wspólnie i niepodzielnie wszystkim współautorom. Rozporządzać dziełem (mianowicie wydać je, odwzorować, wystawić), mogą oni tylko za wspólną zgodą; atoli każdy z osobna mocen jest ścigać sądownie naruszenie wspólnego prawa.

O przenoszeniu udziału prawa autorskiego, każdemu z nich służącego, traktuje §. 15 i §. 16, ustęp 1.

§. 8.

Na dziełach, które aczkolwiek rozmaici współpracownicy dostarczają do nich utworów dających się od siebie odróżnić, stanowią przeciw całość jednolitą, istnieje podwójne prawo autorskie; na całości służy wydawcy, na poszczególnych utworach ich autorom.

Ci ostatni jednak, sporządzając osobne wydania, obowiązani są wymienić dzieło, w którym utwór poszczególny się pojawił.

§. 9.

Utworami ochranianemi przez prawo autorskie, jeżeli pojawiły się w dziełach peryodycznych,

jakoto: w czasopismach, podręcznikach, kalendarzach, może autor rozrządzać w inny sposób bez przyzwolenia wydawcy, a gdyby ten nie był wymieniony, bez przyzwolenia nakładcy, aż dopiero po upływie lat dwóch od pojawienia się tych utworów, wyjąwszy, gdyby się inaczej umówiono.

§. 10.

Za autora dzieła, które się pojawiło, uważa się aż do udowodnienia, że jest inaczej, tę osobę, której prawdziwe nazwisko wymienione zostało przy pojawieniu się dzieła jako nazwisko autora.

Jeżeli dzieło pojawiło się przez rozpowszechnienie powieści lub odwzorowań, nazwisko powinno być podane na karcie tytułowej, pod dedykacją lub przedmową albo na końcu dzieła, w dziełach, składających się z utworów kilku współpracowników, na czele lub na końcu każdego utworu. W dziełach sztuk obrazujących, jakoteż na dziełach fotograficznych, dostatecznem jest podanie nazwiska na samymże dziele lub na kartonie, do którego takowe jest przytwierdzone.

Jeżeli dzieło pojawiło się przez publiczne wystawienie, nazwisko wymienione być powinno w ogłoszeniu pierwszego wystawienia.

Jeżeli dzieło pojawiło się przez publiczne ukazanie, nazwisko powinno być wymienione na samymże dziele lub na kartonie, do którego takowe jest przytwierdzone.

§. 11.

Dzieła, które pojawiły się bez wymienienia prawdziwego nazwiska autora, uważają się za bezimiennie lub za wydane pod przybranem nazwiskiem. Praw służących autorowi co do takich dzieł przestrzegać ma wydawca, gdyby zaś on nie był wymieniony, nakładca.

§. 12.

Co do fotografii dla zarobku zdziałanych, prawa autorskie służą przedsiębiorcy przemysłowemu.

§. 13.

Co do portretów zamówionych za zapłatą, bez względu, czy są dziełami sztuk obrazujących czy fotografii, prawa autorskie służą zamawiającemu.

Co do portretów fotograficznych, wykonywanie prawa autorskiego zawisa we wszystkich przypadkach od przyzwolenia osoby wyobrażonej lub jej dziedziców, wyjątek stanowią portrety fotograficzne zdziałane do celów urzędowych.

§. 14.

Dopóki prawo autorskie służy autorowi lub jego dziedzicom nie może być dotknięte środkami egzekucyjnymi lub zabezpieczającymi.

Natomiast dopuszczalne są środki takie także przeciw autorowi i jego dziedzicom odnośnie do istniejących powieści i odwzorowań dzieła już ogłoszonego, do dzieł sztuki obrazującej na sprzedaż wygotowanych i do wszelkich roszezeń majątkowych na mocy prawa autorskiego nabytych.

§. 15.

Prawo autorskie przechodzi na dziedziców; prawo kaduku nie stosuje się do niego.

§. 16.

Autor lub jego dziedzic może mocą kontraktu lub rozporządzenia ostatniej woli przekazać innym ograniczone lub nieograniczone wykonywanie prawa autorskiego.

Także dziełem pewnem, dopiero mającem się utworzyć, można z góry ważnie rozrządzić.

Atoli kontrakt, mocą którego ktoś prawa autorskie na swoich przyszłych dziełach w ogólności lub na całym rodzaju tychże, obiecuje przenieść na kogo innego, można na mocy ustawy niniejszej każdego czasu wypowiedzieć. Prawo wypowiedzenia, którego zrzec się nie można, służy obu stronom; termin wypowiedzenia wynosi rok jeden, chyba że się na krótszy zgodzono.

§. 17.

Jeżeli kto odstępuje bezpłatnie drugiemu własność dzieła literatury lub sztuki muzycznej, odstąpienie to, bez szczególnej umowy, nie zawiera w sobie przeniesienia prawa autorskiego. Atoli odstąpienie za odpłatą uważa się za przeniesienie prawa autorskiego, o ile z okoliczności nie wynika, że jest przeciwnie.

§. 18.

Jeżeli kto za zapłatą lub bezpłatnie odstępuje drugiemu własność dzieła sztuk obrazujących lub fotografii, odstąpienie to nie zawiera w sobie przeniesienia prawa odwzorowania lub powielenia.

Atoli z przeniesieniem własności środka do powielenia (formy, płyty, kliszu), prawo powielenia uważa się także za przeniesione.

§. 19.

Właściciel dzieła nie jest obowiązany wydać takowe celem wykonania praw autorowi służących.

§. 20.

Jeżeli autor odstąpił komuś swoje dzieło w celu wydania lub wystawienia publicznego a wydanie lub wystawienie nie przyszło do skutku w przeciągu lat trzech bez woli i bez winy autora, tenże wchodzi napowrót w swoje pierwotne prawo rozrządzenia dziełem. W przypadku takim wolno mu albo stosownie do brzmienia kontraktu żądać wypełnienia onegoż a względnie wynagrodzenia szkody, albo rozrządzić w inny sposób swoim dziełem, przy czem nie ma obowiązku zwrócenia zapłaty już otrzymanej.

Mocą kontraktów nie można z góry ani zrzec się tego powrotu do prawa rozrządzenia, ani też przedłużyć terminu.

Postanowienia ustępu pierwszego stosują się także wtedy, gdy bez woli i bez winy autora nie przyszło przez trzy lata do skutku nowe wydanie rozsprzedanego dzieła literatury lub sztuki muzycznej, o ile przy zawieraniu kontraktu o nakład nie zawarowano, że nowe wydanie nie będzie sporządzone.

§. 21.

Kto bezprawnie, to jest bez zezwolenia autora, jego następcy prawnego (§§. 15—18), lub osoby do przestrzegania praw autora uprawnionej (§. 11) rozporządzi dziełem w sposób, ustawą niniejszą wyłącznie autorowi zastrzeżony, narusza prawo i jest za to odpowiedzialny w myśl istniejących postanowień ogólnych jakoteż szczególnych, w ustawie niniejszej zawartych.

§. 22.

Jeżeliby bez potrzeby z rzeczy wynikającej opatrzone dzieło oznaczeniem a mianowicie tytułem lub nadano mu postać zewnętrzną dzieła, które się pierwaj pojawiło a to mogłoby publiczność wprowadzać w błąd co do tożsamości dzieł, autorowi dzieła, które pierwaj wyszło, służy prawo żądania wynagrodzenia szkody.

Toż samo ma miejsce, jeżeliby oznaczenie lub postać zewnętrzną dzieła, które pierwaj wyszło, nadsładowano z tak małemi lub tak nieznacznemi zmianami, że publiczność tylko przy szczególnej uwadze może rozpoznać różnicę.

W szczególności, gdy chodzi o dzieło ciągle lub peryodycznie wychodzące, można nadto domagać się od sądu karnego (§. 54), żeby zakazał używania oznaki lub postaci zewnętrznej w błąd wprowadzającej.

Rozdział II.

Treść prawa autorskiego.

a) Co do dzieł literatury.

§. 23.

Prawo autorskie na dziełach literatury obejmuje wyłączne prawo ogłoszenia dzieła, powielania go, sprzedawania i przetłumaczenia.

Co do dzieł scenicznych przybývá jeszcze wyłączne prawo wystawiania publicznie.

Co do wykładów, dopóki jeszcze nie są w sposób prawny wydane, prawo autorskie obejmuje także wyłączne prawo miewania ich publicznie.

Prawo autorskie istnieje na przekładach prawnie uskuteczionych, w tym samym sposobie, jak na dziełach oryginalnych.

§. 24.

Za naruszenie prawa autorskiego (przedruk) uważać należy w szczególności:

1. ogłoszenie dzieła, które się jeszcze nie pojawiło;
2. wydanie zbioru listów bez przyzwolenia autora tych listów lub jego dziedziców;
3. wydanie wyciągu lub przeróbki będącej tylko powtórzeniem cudzego dzieła lub jego części składowych i nie posiadającej właściwości dzieła oryginalnego;
4. nowe odbicie dzieł wbrew kontraktowi o nakład przez autora lub nakładcę sporządzone;
5. wygotowanie przez nakładcę większej ilości egzemplarzy dzieła niż mu dozwolono.

§. 25.

Nie ma być uważane za przedruk:

1. Dosłowne przytoczenie poszczególnych ustępów lub pomniejszych części dzieła, które się pojawiło;
2. umieszczenie poszczególnych dzieł, które się pojawiły lub poszczególnych szkiców i rysunków z takiego dzieła, o rozmiarach celowi odpowiednich, w większej całości, o ile takowa, stosownie do głównej treści swojej przedstawia się jako dzieło samodzielne, naukowe, tudzież w zbiorach, sporządzonych z dzieł więcej autorów do użytku kościelnego, szkolnego lub pedagogicznego, albo w celach literackich lub artystycznych. Atoli ustęp wyjęty nie ma przenosić rozmiarów jednego arkusza druku tego dzieła, z którego został wyjęty. Wyjmujący obowiązany jest wymienić autora lub źródło, którego użył;

3. podanie samej treści dzieła, które się pojawiło lub wykładu, który odbył się publicznie;

4. sporządzenie pojedynczych powieści, jeżeli nie zamierzono ich sprzedawać;

5. oddrukowanie tekstu należącego do dzieła muzycznego i już pierwiej ogłoszonego, jeżeli sporządzone jest w związku z dziełem muzycznym lub tylko do użycia przy wykonaniu dzieła muzycznego, z nadmienieniem o tem przeznaczeniu. Wyjmują się teksty do oratoryów, oper, operetek i sztuk ze śpiewami.

§. 26.

Przez oddrukowanie pojedynczych artykułów, telegramów lub wiadomości potocznych z dzienników publicznych nie narusza się prawa.

Atoli co do artykułów belletrystycznych, naukowych i zawodowych, prawo autorskie istnieje także po pojawieniu się takowych w dzienniku publicznym, jeżeli na ich czele wyrażone jest wzbromienie przedruku.

Postanowienia powyższe nie stosują się do pism peryodycznych naukowych i zawodowych.

§. 27.

Doniesienia i wiadomości zebrane i powielone celem umieszczenia w pismach codziennych ochraniają się dopóty, dopóki nie ogłosi ich jeden z dzienników do tego uprawnionych.

§. 28.

Wyłączne prawo wydania przekładu dzieła, które pojawiło się prawnie, służy autorowi zwyczajnie tylko wtedy, jeżeli zastrzegł sobie wyraźnie to prawo co do wszystkich lub co do niektórych języków.

Zastrzeżenie powinno być umieszczone na karcie tytułowej, w przedmowie lub na czele wszystkich egzemplarzy dzieła; po upływie trzech lat od wydania dzieła, zastrzeżenie staje się bezskutecznem co do tych języków, w których zastrzeżone tłumaczenie nie zostało w zupełności wydane.

Co do dzieł wychodzących oddziałami, każdy oddział uważa się w znaczeniu paragrafu niniejszego za osobne dzieło.

§. 29.

Autor ma bez zastrzegania wyłączne prawo wydania tłumaczeń:

1. dopóki jeszcze dzieło nie zostało prawnie wydane;
2. jeżeli dzieło wydane zostało prawnie najpród w jednym z języków umarłych — co do tłumaczenia na języki żyjące:

3. jeżeli dzieło zostało prawnie wydane jednocześnie w rozmaitych językach — co do tłumaczenia na jeden z tych języków.

§. 30.

Wystawienie publiczne dzieła scenicznego zawiera w sobie naruszenie prawa autorskiego, chociażby zastrzeżenie prawa publicznego wystawienia nie było przy pojawieniu się dzieła wyrażone; nadto także wtedy, gdy się wystawia bezprawną przeróbkę lub bezprawne tłumaczenie.

b) Co do dzieł sztuki muzycznej.

§. 31.

Prawo autorskie na dziełach sztuki muzycznej obejmuje w sobie wyłączne prawo ogłoszenia dzieła, powielenia go, sprzedawania i wykonywania publicznie.

§. 32.

Za naruszenie prawa autorskiego ma być uważane w szczególności:

1. wydanie wyciągów, potpourris i przeróbek (arrangements);

2. urządzenie wykonań nieprawnych, stosownie do §§. 34, 35.

Postanowienia §. 24go stosują się odpowiednio do dzieł muzycznych.

§. 33.

Za naruszenie prawa autorskiego nie ma być uważane:

1. wydanie waryacji, transkrypcji, fantazyi, etiud i układów na orkiestrę, o ile takowe przedstawiają się jako odrębne dzieła sztuki muzycznej;

2. przytoczenie poszczególnych ustępów z dzieła sztuki muzycznej, które się pojawiło;

3. umieszczenie poszczególnych kompozycji, które się pojawiły, o rozmiarach celowi odpowiednich, w dziele naukowym, stosownie do swojej głównej treści samodzielnie; tudzież w zbiorach dzieł rozmaitych kompozytorów do użytku w szkołach, z wyjątkiem zbiorów dla szkół muzycznych. Atoli istnieje obowiązek wymienienia autora lub źródła, z którego korzystano;

4. sporządzenie pojedynczych powieści, jeżeli nie zamierzono ich sprzedawać.

§. 34.

Wyłączne prawo wystawienia publicznie dzieła scenicznego, służy autorowi bezwarunkowo.

Co do innych dzieł muzycznych prawo to służy autorowi bezwarunkowo tylko dopóty, dopóki dzieło

nie zostanie prawnie wydane, po tym zaś terminie tylko o tyle, o ile autor przy wydaniu dzieła zastrzegł sobie wyraźnie prawo wystawienia. Zastrzeżenie to powinno być wyrażone we wszystkich wydanych egzemplarzach na karcie tytułowej lub na czele dzieła.

§. 35.

Prawo wystawienia rozciąga się także na wszystkie przeróbki dzieła muzycznego, których wydanie autor sobie zastrzegł, przez autora sporządzone lub zarządzone i które, jeżeli przeróbka została prawnie wydana, pojawiły się z zastrzeżeniem prawa wystawienia.

Przeróbki nie przez autora sporządzone lub zarządzone mogą być swobodnie wystawiane, jeżeli dzieło muzyczne lub prawna przeróbka onegoż pojawiła się.

§. 36.

Sporządzenie i publiczne używanie instrumentów do mechanicznego wykonania dzieł muzycznych nie stanowi naruszenia prawa autorskiego muzycznego.

c) Co do dzieł sztuk obrazujących.

§. 37.

Prawo autorskie na dziełach sztuk obrazujących obejmuje wyłączne prawo ogłoszenia dzieła, odwzorowania go i sprzedawania odwzorowań.

Autor dzieła, które powstało przez prawne odwzorowanie dzieła sztuk obrazujących, ma na niem prawo autorskie, jak na dziele oryginalnym, o ile odwzorowanie sporządzone zostało zapomocą innego postępowania technicznego a nie tego, które stosował autor dzieła oryginalnego. Atoli także do odwzorowania prawnych odwzorowań potrzebne jest zezwolenie autora dzieła oryginalnego.

§. 38.

Za naruszenie prawa autorskiego uważać należy w szczególności odwzorowanie dzieła oryginalnego także wtedy:

1. gdy wykonane jest zapomocą innego postępowania technicznego a nie tego, który autor stosował;

2. gdy jest sporządzone nie bezpośrednio według dzieła oryginalnego, lecz bezpośrednio według odwzorowania;

3. gdy umieszczone jest na dziele sztuki budowniczej lub na dziele przemysłu.

Postanowienia §. 24go stosują się odpowiednio do dzieł sztuk obrazujących.

§. 39.

Za naruszenie prawa autorskiego nie ma być uważane:

1. sporządzenie nowego dzieła bez ścisłego trzymywania się dzieła sztuk obrazujących;

2. sporządzenie kilku odwzorowań, jeżeli nie zamierzono takowych sprzedawać sposobem kupieckim, w szczególności więc sporządzenie po jednej kopii dzieła sztuk obrazujących. Atoli zakazane jest oznaczanie odwzorowania nazwiskiem lub godłem autora dzieła oryginalnego;

3. odwzorowanie dzieła sztuki malarskiej lub graficznej zapomocą sztuki plastycznej i odwrotnie;

4. odwzorowanie dzieł sztuk obrazujących, znajdujących się stale w miejscach do publicznego ruchu służących, wyjąwszy odwzorowanie dzieł plastyki zapomocą plastyki;

5. umieszczenie w dziele pisarskiem jedynie dla objaśnienia tekstu odwzorowań pojedynczych dzieł sztuk obrazujących, które już się pojawiły, o ile to dzieło pisarskie jest rzeczą główną. Atoli istnieje obowiązek wymienienia autora oryginału lub źródła, z którego korzystano.

d) Co do dzieł fotografii.

§. 40.

Prawo autorskie na dziełach fotografii obejmuje wyłączne prawo ogłaszania dzieła, powielania go drogą fotograficzną (§. 4) i sprzedawania powieleń.

Na dziełach fotografii, które się pojawiły, z wyjątkiem portretów, prawo autorskie istnieje tylko wtedy, jeżeli na każdym prawnym powieleniu lub na kartonie, do którego takowe jest przytwierdzone, umieszczono:

1. nazwisko a względnie firmę, tudzież miejsce zamieszkania autora lub nakładcy;

2. rok kalendarzowy, w którym się dzieło pojawiło.

§. 41.

Za naruszenie prawa autorskiego nie ma być uważane:

1. sporządzenie kilku powieleń, jeżeli nie zamierzono ich sprzedawać;

2. umieszczenie w dziele pisarskiem, jedynie dla objaśnienia tekstu, powieleń poszczególnych fotografii, które się pojawiły, o ile dzieło to jest rzeczą główną. Atoli istnieje obowiązek wymienienia autora oryginału lub źródła, z którego korzystano.

§. 42.

Postanowienia powyższe nie stosują się do takich dzieł fotografii, z którymi jako powieleniami lub odwzorowaniami dzieł literatury lub sztuki, jeszcze ochrony używającemi lub jako z częściami składowymi dzieł literackich jeszcze ochrony używających postępować należy według postanowień w tym względzie obowiązujących.

Rozdział III.

Trwanie prawa autorskiego.

§. 43.

Prawo autorskie na dziełach literatury i sztuki kończy się zwyczajnie w trzydzieści lat po śmierci autora.

Co do dzieł pośmiertnych, które wyszły w ciągu ostatnich pięciu lat okresu ochrony, prawo autorskie kończy się w pięć lat po ich pojawieniu się.

Co do dzieła wygotowanego wspólnie przez kilku (§. 7), prawo autorskie kończy się w trzydzieści lat po śmierci tego współpracownika, który innych przeżył. Gdy prawo jednego z współpracowników wygaśnie pierwej, udział jego w prawie autorskiem przechodzi na innych współautorów.

§. 44.

Prawo autorskie na dziełach literatury i sztuki, które pojawiły się bezimiennie lub pod przybranem nazwiskiem, kończy się w trzydzieści lat po pojawieniu się dzieła.

Autor, a za jego przyzwoleniem także jego następcy prawni mają jednak prawo zgłosić w ciągu tego okresu prawdziwe nazwisko autora celem wpisanego go do publicznego rejestru autorów w Ministerstwie handlu utrzymywać się mającym; tym sposobem osiąga się wymiar okresu ochrony w §. 43 oznaczony.

Wpisuje się bez badania uprawnienia osoby zgłaszającej i prawdziwości zgłoszonych faktów; wpisy podają się do wiadomości publicznej.

Od każdego wpisu opłacić należy na rzecz skarbu państwa takse, której wysokość oznaczona będzie rozporządzeniem.

§. 45.

Co do dzieł, do których rozmaici współpracownicy dostarczają utworów dających się od siebie odróżnić, okresy ochrony, służące poszczególnym utworom, liczą się według §§ 43 i 44.

§. 46.

Co do dzieł wydanych przez Władze, korporacje, zakłady naukowe i instytuty publiczne, stowarzyszenia i towarzystwa, prawo autorskie wydawcy (§. 8) kończy się w trzydzieści lat po pojawieniu się dzieła.

§. 47.

Wyłączne prawo wydania tłumaczeń kończy się w pięć lat po prawnym wydaniu zastrzeżonego tłumaczenia (§. 28); w przypadku §. 29, l. 3 w pięć lat po wydaniu oryginału.

§. 48.

Prawo autorskie na dziełach fotografii kończy się w dziesięć lat po powstaniu matrycy sporządzonej bezpośrednio według oryginału.

Jeżeli dzieło pojawiło się w obrębie tego okresu, prawo autorskie kończy się w dziesięć lat po pojawieniu się dzieła.

§. 49.

Co do dzieł pojawiających się w więcej oddziałach, okres ochrony liczy się od pojawienia się każdego oddziału.

Atoli, jeżeli takowe traktują o tym samym przedmiocie i w skutek tego uważane być mają za wiążące się ze sobą, trwanie okresu ochrony liczy się od pojawienia się ostatniego oddziału.

Jeżeli zaś pomiędzy pojawieniem się dwóch oddziałów kolejno po sobie następujących upłynęło więcej niż trzy lata, oddziały, które przedtem i potem pojawiły się, uważać należy za osobne dzieła.

§. 50.

Przy obliczaniu okresów ustawowych ochrony i zastrzeżenia, a mianowicie okresów §§. 9, 43 aż do 49 nie liczy się tego roku kalendarzowego, w którym zaszła okoliczność decydująca o rozpoczęciu się terminu.

Rozdział IV.

Ochrona prawa autorskiego.

§. 51.

Kto świadomie dopuszcza się naruszenia prawa autorskiego (§. 21), lub świadomie rozpowszechnia za odpłatą wyroby takiego naruszenia, staje się winnym przestępstwa i karany będzie grzywnami w kwocie od 100 zł. aż do 2000 zł. lub aresztem od jednego aż do sześciu miesięcy.

§. 52.

Staje się winnym przekroczenia:

1. kto wbrew obowiązkowi, jaki ustawa niniejsza na niego wkłada, zaniedba wymienić autora lub źródło, z którego rzecz wyjął;

2. kto kopię dzieła sztuki obracającej oznacza nazwiskiem lub godłem autora oryginału;

3. kto portretem fotograficznym rozporządzi bez przyzwolenia wyobrażonej osoby lub jej dziedziców w sposób prawu autorskiemu zastrzeżony;

4. kto po wydaniu zakazu sądowego używa nadal oznaczenia, tytułu lub postaci zewnętrznej dzieła.

Karę wymierzyć należy w grzywnach w kwocie od 5 aż do 100 zł.

§. 53.

Kto w zamiarze wprowadzenia w błąd opatruje cudze dzieło swoim własnym nazwiskiem lub własne dzieło nazwiskiem innej osoby, ażeby to dzieło w obrót puścić, albo, kto świadomie puszcza w obrót takie dzieło, chociażby nie zachodziło naruszenie prawa autorskiego, staje się winnym przestępstwa, o ile surowsze postanowienie ustawy karnej nie ma być zastosowane.

Winnym tego przestępstwa staje się także ten, kto w podobnym zamiarze podaje fałszywe zgłoszenie do rejestru autorów.

Za przestępstwo to karze się grzywnami w kwocie 100 zł. aż do 2000 zł. lub aresztem od jednego aż do sześciu miesięcy.

§. 54.

Do postępowania co do przekroczeń w §. 52 oznaczonych powołane są sądy dla spraw drukowych właściwe.

Zakazu w §. 22, ustęp 3 przewidzianego domagać się należy w sądzie powiatowym dla spraw drukowych.

§. 55.

Czyny karygodne w §§. 51 i 52 oznaczone ściga się tylko na żądanie pokrzywdzonego.

§. 56.

Gdy się skazuje za występki z §. 51, orzec należy na żądanie pokrzywdzonego przepadek powieści i odwzorowań na sprzedaż przeznaczonych u kogokolwiek by się znajdowały, tudzież rozebranie formy drukarskiej; nadto orzec należy, że przyrządy (odciski, odlewy, płyty, kamienie i formy) przeznaczone wyłącznie do nieprawego powielenia lub odwzorowania mają być uczynione nieprzydatnymi do tego celu. Gdy chodzi o nieprawne wystawienie dzieła,

można także orzec przepadek manuskryptów, partytur i ról.

Toż samo można zarządzić z urzędu, gdy się skazuje za sfalszowanie nazwiska (§. 33).

Jeżeli tylko część dzieła uważać należy za nieprawne powielenie lub odwzorowanie, środki oznaczone ograniczają się do tej części.

§. 57.

Gdy się skazuje za przestępstwo z §. 51, sąd karny ma na żądanie pokrzywdzonego orzec oprócz kary także wynagrodzenie szkody, o ile wyniki postępowania karnego pozwalają ocenić nieochybnie roszczenia z prawa prywatnego. Wynagrodzenie szkody obejmuje w sobie nie tylko właściwe zaspokojenie za stratę i zwrot ubytku w zysku, lecz nadto winien sąd według swobodnego uznania, po ocenieniu wszystkich okoliczności przyznać pokrzywdzonemu stosowną sumę pieniężną za poniesione przykrości lub inne osobiste uszczerbki.

Przeciw orzeczeniu, tyczącemu się roszczenia do wynagrodzenia szkody, służy obu stronom prawo rekursu.

§. 58.

Pokrzywdzonemu przyznać należy także prawo ogłoszenia wyroku na koszt winnego. Sposób ogłoszenia i termin do tego oznaczyć należy w wyroku, uwzględniając wnioski pokrzywdzonych.

§. 59.

Jeszcze przed wydaniem orzeczenia karnego co do przestępstwa z §. 51go, pokrzywdzony ma prawo domagać się położenia aresztu lub wzięcia w zachowanie przedmiotów w §. 56 oznaczonych, jakoteż środków potrzebnych do zapobieżenia popełnianiu lub ponawianiu czynu karygodnego.

Co do tego żądania, sąd karny wydać ma decyzję niezwłocznie; od jego uznania zależy, czy pozwolić się ma na żądane środki tylko za kaucją.

§. 60.

Niezawisłe od wytoczenia postępowania sądowo-karnego służy autorowi prawo domagania się

u sędziego cywilnego wynagrodzenia szkody w myśl §. 57go od każdego, na kim cięży naruszenie (§. 21) z winy i również od wszystkich tych osób, które z winy rozpowszechniają odpłatnie nieprawne powielenia lub odwzorowania jego dzieła.

§. 61.

Ma nadto prawo wnieść do sędziego cywilnego skargę o uznanie jego prawa autorskiego, jakoteż o zaniechanie wszelkiego dalszego naruszania prawa i gdyby nawet pozwanemu nie przypisano winy, żądać od niego wydania osiągniętego zbogacenia się; także i w tym przypadku może żądać, żeby orzeczono zastosowanie środków w §. 56 oznaczonych.

§. 62.

Gdy kto na zasadzie ustawy niniejszej wytacza przed sędzią cywilnym roszczenia o wynagrodzenie straty, tenże winien orzec tak co do istnienia jak i co do wysokości szkody a również co do istnienia i wysokości zbogacenia się według swobodnego uznania po ocenieniu wszystkich okoliczności.

§. 63.

Rząd upoważniony jest tworzyć kolegia znawców, które obowiązane są wydawać na żądanie sądów opinie w sprawach prawa autorskiego.

Skład kolegiów znawców i porządek ich czynności przepisać należy drogą rozporządzenia.

Rozdział V.

Postanowienia końcowe.

§. 64.

Istniejące ustawy i przepisy powszechnie regulujące używanie druku, tudzież tyczące się wyrobów drukarskich, jakoteż publicznego wystawiania, ukazywania i sprzedaży dzieł zatrzymują moc swoją.

§. 65.

Ustawa niniejsza nabywa mocy obowiązującej od dnia ogłoszenia. Stosuje się ona także do dzieł, które pojawiły się zanim zaczęła obowiązywać; atoli dla dzieł takich zatrzymują się dotychczasowe okresy ochrony, o ile są dłuższe.

Również dotychczasowe krótsze okresy ochrony nad wyłącznym prawem wystawiania dzieła scenicznego, pozostają wyjątkowo obowiązującymi w stosunku autora do tych scen, którym prawo wystawiania odstąpił za zapłatą na cały okres ochrony, zanim ustawa niniejsza zaczęła obowiązywać.

§. 66.

Powielenia i odwzorowania istniejące wtedy, gdy ustawa niniejsza zacznie obowiązywać, jeżeli sporządzenie ich nie było dotychczas zakazane, mogą być i nadal rozpowszechniane.

Podobnież przyrządy do powielania lub odwzorowania (odciski, odlewy, płyty, kamienie i formy) istniejące w owej chwili, jeżeli ich sporządzenie nie było dotychczas zakazane, mogą być do rzeczonoego celu używane jeszcze w ciągu okresu lat czterech od dnia, w którym ustawa niniejsza zacznie obowiązywać.

Rozpowszechnianie takich powieści lub odwzorowań i dalsze używanie wzmiankowanych przyrządów dozwolone jest tylko w takim razie, jeżeli w skutek prośby podanej przez stronę interesowaną w ciągu trzech miesięcy od dnia, w którym ustawa niniejsza zacznie obowiązywać, Władza polityczna powiatowa miejsca w którym się znajdują, spisała ich inwentarz i opatrzyła je osobną pieczęcią.

§. 67.

Dzieła muzyczne i sceniczne wystawiane prawnie zanim ustawa niniejsza nabyła mocy obowiązującej, mogą być i nadal swobodnie wystawiane.

§. 68.

Poruczam Memu Ministrowi sprawiedliwości wykonanie ustawy niniejszej w porozumieniu z innymi interesowanymi Ministrami.

Monachium, dnia 26. grudnia 1895.

Franciszek Józef r. w.

Badeni r. w.

Gautsch r. w.

Gleispach r. w.

Glanz r. w.

198.**Rozporządzenie Ministerstwa sprawiedliwości w porozumieniu z Ministerstwami spraw wewnętrznych i handlu z dnia 29. grudnia 1895,**

tyczące się wykonania ustawy z dnia 26. grudnia 1895 (Dz. u. p. Nr. 197), o prawie autorskiem na dziełach literatury, sztuki i fotografii.

W wykonaniu ustawy z dnia 26. grudnia 1895 (Dz. u. p. Nr. 197) o prawie autorskiem na dziełach literatury, sztuki i fotografii, rozporządza się w porozumieniu z Ministerstwami spraw wewnętrznych i handlu, z mocą obowiązującą od dnia ogłoszenia, co następuje:

A. Pod względem rejestru autorów dzieł literatury i sztuki, które pojawiły się bezimiennie lub pod przybranem nazwiskiem.

§. 1.

Przewidziany w §§. 44 ustawy o prawie autorskiem rejestr autorów do zapisania prawdziwego nazwiska autora dzieła literatury i sztuki, które pojawiło się bezimiennie lub pod przybranem nazwiskiem, utrzymywany będzie w Ministerstwie handlu podług wzoru podanego w załączce /.

§. 2.

Do zapisania kwalifikują się dzieła, które pojawiły się bezimiennie lub pod przybranem nazwiskiem, jeżeli pojawiły się w krajach tutejszych lub w państwie niemieckiem, albo, jeżeli autorowie ich są obywatelami austriackimi, albo jeżeli wpisu można żądać stosownie do brzmienia traktatów.

§. 3.

Wpisy zaciągają się do rejestru autorów na prośbę piśmienną autora, jakoteż za onegoż przyzwoleniem na prośbę jego następcy prawnego, zresztą bez badania uprawnienia osoby zgłaszającej i prawdziwości zgłoszonych faktów.

§. 4.

Zgłoszenia do rejestru autorów zawierać mają następujące szczegóły:

1. nazwisko, zatrudnienie, miejsce zamieszkania i obywatelstwo autora;

2. dokładne oznaczenie dzieła i rodzaju onegoż; w szczególności co do dzieł nakładowych, całkowity tytuł, ilość oddziałów (tomów, poszytów) i stron;

3. sposób pojawienia się dzieła (§. 6 ustawy o prawie autorskiem);

4. rok i miejsce pojawienia się;

5. przybrane nazwisko autora a względnie oświadczenie, że dzieło pojawiło się bezimiennie;

6. jeżeli nie sam autor wnosi zgłoszenia, nazwisko, zatrudnienie i miejsce zamieszkania zgłaszającego.

§. 5.

Wpis skutecznia się za opłatą należytości w kwocie pięć złotych od każdego w szczególności dzieła, które w myśl §. 49go ustawy o prawie autorskiem uważane być ma za osobne dzieło. Opłatę złożyć należy w Ministerstwie handlu razem ze zgłoszeniem.

§. 6.

Uczyniwszy wpis, Ministerstwo handlu wydaje zgłaszającemu potwierdzenie, zawierające osnowę wpisu.

Wpisy podług brzmienia swego ogłaszają się peryodycznie w „Gazecie Wiedeńskiej“, w taki sposób, że zgłoszenia uczynione w ciągu roku kalendarzowego ogłaszają się najpóźniej w ciągu stycznia następującego roku.

§. 7.

Każdy może przeglądać registr autorów i za opłatą przypadającej należytości stęplowej żądać wygotowywania odpisów z niego urzędownie uwierzytelnionych, jakoteż poświadczenia, że pewien wpis nie znachodzi się w rejestrze.

§. 8.

Potwierdzenia zgłoszeń, tudzież uwierzytelnione odpisy i poświadczenia z rejestru autorów będą podpisywane przez referenta i urzędnika Ministerstwa handlu przeznaczonego do utrzymywania rejestru i będą opatrzone pieczęcią urzędową.

B. Pod względem spisania inwentarza tudzież opatrzenia pieczęcią powieżeń i odwzorowań dzieł literatury, sztuki i fotografii, jakoteż przyrządów do powielania i odwzorowania takich dzieł.

§. 9.

Inwentarz powieżeń i odwzorowań dzieł literatury, sztuki i fotografii, jakoteż przyrządów do po-

wielania i odwzorowania takich dzieł. w §. 66 ustawy o prawie autorskiem przewidziany, ma spisać i przedmioty te opatrzyć pieczęcią Władza polityczna powiatowa miejsca, w którym owe przedmioty znajdują się a to na prośbę piśmienną strony interesowanej.

§. 10.

Strona winna ze zgłoszeniem złożyć wykaz w dwóch egzemplarzach wygotowany, w którym przedmioty, czynności urzędowej poddać się mające, wymienić należy szczegółowo i dokładnie z oznaczeniami służącymi do stwierdzenia tożsamości.

§. 11.

W wykazie tym można zapisać wszystkie powielenia i odwzorowania, tudzież wszystkie przyrządy do powielania lub odwzorowania (odciski, odlewy, płyty, kamienie i formy), jeżeli istniały już w dniu 31. grudnia 1895 jako w dniu, w którym ustawa o prawie autorskiem nabywa mocy obowiązującej i jeżeli wyrób onychże nie był dotychczas zakazany.

Zresztą zostawia się stronom interesowanym do woli zgłaszać także powielenia i odwzorowania później wykonane, atoli tylko w tym razie, jeżeli przyrządy, do ich wykonania użyte, zostały zapisane w inwentarzu i ostęplowane stosownie do postanowień niniejszego rozporządzenia.

§. 12.

Władza polityczna powiatowa, do której podaje się zgłoszenie, winna przekonać się o dokładności złożonego wykazu i zbadać, czy tenże czyni zadość przepisom §. 11. Przedmioty, które zgłoszono wbrew tym przepisom, należy wyłączyć z wykazu.

§. 13.

Zgłoszone zgodnie z przepisami powielenia i odwzorowania, tudzież przyrządy do powielania lub odwzorowania, opatrywać będzie Władza każdy z osobna pieczęcią urzędową, umieszczając takową w odpowiedni sposób. Jeden egzemplarz przedłożonego a w razie potrzeby sprostowanego wykazu zachowywać ma Władza, drugi zaś zwrócić należy stronie z potwierdzeniem dnia złożenia.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych

wychodzić będzie nakładem c. k. Drukarni nadwornej i rządowej w Wiedniu, w jej Składzie dzielnica I., Singerstrasse Nr. 26 także w roku 1896 w języku niemieckim, włoskim, czeskim, polskim, ruskim, słoweńskim, kroackim i rumuńskim.

Cena prenumeracyjna egzemplarza Dziennika ustaw państwa w każdym z tych ośmiu języków, za cały **rocznik 1896**, który można odbierać osobiście lub będzie posyłany pocztą bezpłatnie, wynosi **3 zł.**

Prenumeruje się w Składzie c. k. Drukarni nadwornej i rządowej w Wiedniu, dzielnica I., Singerstrasse Nr. 26, gdzie można kupować także pojedyncze roczniki i pojedyncze części Dziennika ustaw państwa.

Zamawiając jednak Dziennik ustaw państwa, trzeba zarazem złożyć przypadającą kwotę pieniężną, gdyż wydawnictwo to posyła się tylko tym, którzy prenumeratę z góry zapłacą

Nabywający od razu całe **dziesięciolecie** lub **kilka dziesięcioleci** Dziennika ustaw państwa w języku **niemieckim**, placą:

Za dziesięciolecie 1849 do 1858 włącznie . . . 25 zł.	Za dziesięciolecie 1869 do 1878 włącznie . . . 16 zł.
„ „ 1859 „ 1868 „ . . . 12 „	„ 1879 „ 1888 „ . . . 20 „
Za cztery dziesięciolecia 1849 do 1888 włącznie . . . 60 zł.	

W innych językach:

Za dziesięciolecie 1870 do 1879 włącznie . . . 16 zł.	Za dziesięciolecie 1880 do 1889 włącznie . . . 20 zł.
Za dziesięciolecia 1870 do 1889 włącznie . . . 30 zł.	

Pojedyncze roczniki wydania **niemieckiego** dostać można począwszy od roku 1895:

Rocznik	1849 za . . .	2 zł. 10 c.	Rocznik	1865 za . . .	2 zł. — c.	Rocznik	1881 za . . .	2 zł. 20 c.
„	1850 „ . . .	5 „ 25 „	„	1866 „ . . .	2 „ 20 „	„	1882 „ . . .	3 „ — „
„	1851 „ . . .	1 „ 30 „	„	1867 „ . . .	2 „ — „	„	1883 „ . . .	2 „ 50 „
„	1852 „ . . .	2 „ 60 „	„	1868 „ . . .	2 „ — „	„	1884 „ . . .	2 „ 50 „
„	1853 „ . . .	3 „ 15 „	„	1869 „ . . .	3 „ — „	„	1885 „ . . .	1 „ 80 „
„	1854 „ . . .	4 „ 20 „	„	1870 „ . . .	1 „ 40 „	„	1886 „ . . .	2 „ 30 „
„	1855 „ . . .	2 „ 35 „	„	1871 „ . . .	2 „ — „	„	1887 „ . . .	2 „ 50 „
„	1856 „ . . .	2 „ 45 „	„	1872 „ . . .	3 „ 20 „	„	1888 „ . . .	4 „ 20 „
„	1857 „ . . .	2 „ 85 „	„	1873 „ . . .	3 „ 30 „	„	1889 „ . . .	3 „ — „
„	1858 „ . . .	2 „ 40 „	„	1874 „ . . .	2 „ 30 „	„	1890 „ . . .	2 „ 70 „
„	1859 „ . . .	2 „ — „	„	1875 „ . . .	2 „ — „	„	1891 „ . . .	3 „ — „
„	1860 „ . . .	1 „ 70 „	„	1876 „ . . .	1 „ 50 „	„	1892 „ . . .	5 „ — „
„	1861 „ . . .	1 „ 50 „	„	1877 „ . . .	1 „ — „	„	1893 „ . . .	3 „ — „
„	1862 „ . . .	1 „ 40 „	„	1878 „ . . .	2 „ 30 „	„	1894 „ . . .	3 „ — „
„	1863 „ . . .	1 „ 40 „	„	1879 „ . . .	2 „ 30 „	„	1895 „ . . .	3 „ 50 „
„	1864 „ . . .	1 „ 40 „	„	1880 „ . . .	2 „ 20 „			

Rocznik 1895 będzie można dostać dopiero wtedy, gdy wyjdą skorowidze do wydania w odpowiednim języku.

Roczniki **wydań w innych siedmiu językach** od 1870 aż do 1895 włącznie dostać można po tej samej cenie co wydanie niemieckie.

NB. Posyłki Dziennika ustaw państwa, które zaginęły lub doszły **niezupełne**, reklamować należy najpóźniej w **przebiegu czterech tygodni** wprost w c. k. Drukarni nadwornej i rządowej w Wiedniu, dzielnica III, Rennweg Nr. 16.

Po upływie tego terminu pojedyncze części Dziennika ustaw państwa będzie można dostać tylko **za opłatą ceny handlowej** ($\frac{1}{4}$ arkusza = 2 strony za 1 c.).

Ponieważ **wszystkie roczniki 1849 aż do 1895 włącznie** wydania **niemieckiego** i **wszystkie roczniki wydań w innych siedmiu językach** (1870 aż do 1895 włącznie) są **całkowicie uzupełnione**, przeto począwszy od roku 1896 będzie można nabyć w c. k. Drukarni nadwornej i rządowej **nie tylko każdy pojedynczy rocznik po cenie wyżej podanej, lecz nawet każdą z osobna część** wszystkich tych roczników po cenie handlowej ($\frac{1}{4}$ arkusza = 2 strony za 1 c.) i tym sposobem uchylona została trudność **uzupełniania niekompletnych roczników** Dziennika ustaw państwa a zarazem ułatwione zostało **zestawianie** podług materji.